No. 1648 Zaterdag 31 Juli 1915. 32ste Jaargang

# AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

## DE OORLOG.

Het antwoord der Ver. Staten op Duitschlands Nota is 23 Juli ll. openbaar gemaakt.

De Amerikaansche Regeering verklaart het Antwoord voor onvoldoende, omdat het hoofdgeschilpunt zelfs niet besproken wordt. Op Duitschlands voorstellen kan derhalve niet verder worden ingegaan.

Deed Amerika dit wel, en werd het aanbod van eenige vrije schepen aanvaard, dan zou uit deze handelwijze van Noord Amerika volgen, dat het berustte in de torpedeering van de overige schepen, welke niet voor de vrije vaart waren aangewezen. En deze belemmering van het vrije verkeer op zee is en blijft onwettig; reden waarom de Ver. Staten hun ijveren voor het volle vrije verkeer op zee niet zullen opgeven, maar onverzwakt zullen voort zetten, het koste wat het wil.

Toch wil de Regeering van Washington duidelijk laten uitkomen, dat zij niet zal toestaan, dat de politiek der Engelschen het geschil tusschen Duitschland en Amerika verzwáre. Amerika heeft zich hierover niet uit te spreken, daar het een zaak betreft alleen tusschen Duitschland en Engeland.

Amerika blijft de schending van het volkenrecht formeel veroordeelen als een onvergeeflijken aanslag op Amerika's Souvereiniteit en eischt een afkeuring over het torpedeeren der *Lusitania*. Ook moet er schadeloosstelling en voldoening worden aangeboden.

Een herhaling van dergelijk feit zou beschouwd worden als met op zet geschied en aangemerkt worden als een onvriendelijke daad.

President WILSON wikt en weegt zijn woorden wel. Van vijandelijkheid is nog geen sprake, wel van onvriendelijkheid. Overigens is Amerika zeer duidelijk en zegt precies, wat het hebben wil

In Amerika is men tevreden over de houding van WILSON, niet zoo in Duitschland, althans wat de Bladen betreft. Het officieel antwoord der Regeering is nog niet bekend.

Toch kan men den voornaamsten inhoud van de toekomstige Nota wel gissen, want juist in de dagen dat de Amerikaansche Regeering bezig was met haar antwoord op te stellen en dit ieder oogenblik kon worden verwacht, ging Duitschland gewoon zijn gang en bleef aan 't torpedeeren van schepen, ook van Amerikaansche.

Duitschland zal dus, naar het zich laat aanzien, zijn duikbootenoorlog niet gauw opgeven. Te meer, nu het weer een nieuw middeltje bedacht heeft om de dure torpedo's te sparen en de achtervolgde schepen beter te raken. Een torpedo is erg duur, mist dikwijls, en kan slechts op betrekkelijk korten afstand worden afgeschoten. Door den grooten omvang kunnen er slechts weinig torpedo's worden meegenomen en moet de terugtocht zoo goed als onbewapend worden afgelegd.

Om al deze redenen heeft Duitschland thans zijn torpedoschepen bewapend met vier-duims kanonnen, welke op een beweegbaar platvorm omhoog gedraaid en weer in den duikboot geborgen kunnen worden. Deze kanonnen kunnen meerdere schoten achter elkander lossen, die veel verder dan een torpedo dragen en heel veel minder duur zijn. Zijn de torpedo's verschoten, dan word de duikboot toch nog beschermd door haar kanon.

Het is moeilijk aan te nemen, dat Duitschland deze praktische toepassing der nieuwe uitvindingen, waardoor torpedobooten duikende kruisers zijn geworden, zoo maar zal prijs geven en er niet eerst de volle vruchten van genieten. Het kan den duikbootenoorlog thans met weinig kosten gemakkelijk volhouden.

Ook zal er wel een wijziging komen in het optreden van Engeland, daar de Ver. Staten een Nota hebben gezonden om te protesteeren tegen de wijze van visiteeren en prijs verklaren der schepen van Neutrale Mogendheden.

Begint Engeland anders te doen, dan zal Duitschland volgen. Het resultaat van de diplomatieke Nota's tusschen Amerika en Engeland moet echter eerst nog worden afgewacht.

Op het Oostelijk oorlogsveld is het eindelijk gekomen tot een grooten, gewichtigen, misschien wel beslissenden slag

De Russen werden door de Duitsche legers terug gedrongen, geheel en al verdreven uit Gallicië en gedwongen tot vechten op eigen terrein.

Dat de Russen verloren, wat ze eerst gewonnen hadden, is en blijft voor hen een groot verlies.

Maar ze staan nu achter hun eigen fortengordel veel sterker dan zij stonden op Oostenrijks grondgebied. Daarbij wordt het terrein doorsneden van alle kanten door groote, breede rivieren. Bij den aanleg der forten is met deze natuurlijke versterking van het terrein rekening gehouden, zoodat de Russische forten tot de sterkste behooren en zeer moeilijk te nemen zijn.

De Duitsche en Oostenrijksche troepen hadden reeds groote krachten samengevoegd, maar ontvangen nog voortdurend nieuwe hulp. Ook de Russen hebben hun forten buitengemeen versterkt en van de nieuwste kanonnen voorzien.

Een reuzenstrijd wordt er gestreden om het bezit van Warschauw. Ten Zuid-Oosten dezer stad is 't leger van den Veldmaarschalk *Von Mackensen* bij Sokal ten Noorden van Lemberg, tot staan gebracht en na men de Russen het offensief over.

Als men de kaart in de hand neemt, zal men zien, dat de legers ten Noorden van Lemberg juist in de grens streek aan het vechten zijn. Dit gedeelte van het vijandelijk leger is nog ver genoeg van Warschauw verwijderd.

Maar van alle kanten wordt deze vesting besprongen. De Duitschers hebben er in een halven kring een hang van legers omheen gezet.

De eerste beweging is gekomen van het Noorden. De troepen, die in Lijf- en Koerland opereerden, zijn langzaam afgezakt en naderden reeds tot Kowno.

Maar, die zijn er ook nog lang niet, want Kowno is het begin van de fortenreeks langs de Njemen.

Veel dichter bij zijn die troepen, welke de forten bij Rozan, Pultusk en Norwogeorgiewsk bestoken, tusschen de 20 — 10 KM. van Warschauw verwijderd. Maar ook hier zijn de Russen weer aanvallend op getreden

Ten slotte staat er nog een divisie der Duitschers voor Iwangorod ten Zuiden van Warschauw, een sterke vesting aan de Weichsel.

Ook als niet deskundig op oorlogsgebied kunnen we toch wel zien, dat hier een slag geleverd wordt van zeer groot belang.

Moge hij beslissend zijn en een einde maken aan den oorlog.

In België en Noord-Frankrijk blijven de legers tegenover elkander staan. Wij bedoelen, dat er weinig terreinwinst te boeken valt, ofschoon aan beide zijden zeer hevig wordt gestreden.

## Oud-minister Colijn aan 't woord.

De oud-minister van Oorlog, de heer Colijn, schreef in een nummer van de „Stemmen des tijds" een artikel over den oorlog en de komenden vrede.

Eerst duidt de schrijver den huidigen toestand aan en spreekt dan de verwachting uit, dat de vrede er zal zijn voor den komenden winter.

Frankrijk vecht voor de herovering van Elzas Lotharingen.

Of Engeland ook daarvoor strijdt is nimmer officieel uitgesproken. Wel is door de regeering als doel aangegeven de wederherstelling van België en de uitroeiing van het gevaarlijk geachte Duitsche militairisme. Rusland wenscht voor zich zelf Gallicië en voor Servië een stuk Adria-kust; terwijl het een levendige begeerte koestert naar het bezit van de zeeëngte tusschen de Zwarte- en Aegeïsche zee, naar Bosporus en Hellespont. Allen zijn voorts hun kerend naar financiëele schadeloosstelling om den druk der geweldige oorlogslasten te verminderen.

Is er nu uitzicht op verwezenlijking van al die wenschen?

Van de uitroeiing van het z. g Duitsche militairisme zullen we nu maar zwijgen. Geen ernstig man maakt zichzelf wijs, dat men bij een vredestractaat den geest van een volk wijzigt. En voor het overige lijkt het er nog weinig op, dat de verschillende verlangens hun vervulling nabij zijn.

Rusland heeft het grootste deel van Gallicië, doch weet een grooter deel van Polen in het bezit van Duitschland. Er is weinig uitzicht op verandering in dien toestand.

Ik geloof eerder aan een wijziging ten gunste der centrale mogendheden, dan het omgekeerde.

Frankrijk bezit enkele dorpen in den Boven-Elzas, doch dit valt volkomen weg tegen het [illegible] van Frankrijk door de Duitschers. Het is mogelijk, dat hierin nog een verandering ten gunste der geallieerden intreedt, maar ik houd dit niet voor zeer waarschijnlijk.

Blijft die verandering uit, dan volgt daaruit, dat ook België door den vijand bezet blijft.

De komende groote worsteling zal dit uitmaken; maar wanneer nu de Juli- of Augustusmaand aanbreekt en de toestand is dan in hoofdzaak, gelijk ik verwacht, nog dezelfde, wat dan?

Dan zal men zich moeten afvragen of er uitzicht is, dat in de volgende maanden aan een der beide zijden het overwicht te verwerven is, dat niet verkregen kon worden na de zorgvuldige en omvangrijke wintervoorbereiding voor den voorjaars- en zomerveldtocht.

Frankrijk, dat zijn lichting 1917 reeds oproept, is daarmee aan het eind zijner reserves. Duitschland heeft die van 1915, 1916 en 1917 dan nog ter beschikking; samen, na aftrek dergenen die uit deze lichting vrijwillig dienst namen, allicht nog een millioen sterk. Engeland kan natuurlijk zijn werving nog voortzetten, maar of het zijn tegenwoordige sterkte verhoogen kan met een cijfer boven het Duitsche millioen uitgaande is aan twijfel onderhevig. Ruslands militaire kracht acht ik op haar hoogste punt. Natuurlijk niet wat het aantal menschen betreft, maar alle factoren bijeengenomen.

Als er dus geen belangrijke wijziging komt in de eerstvolgende maanden, dan is zij daarna zeker niet meer te verwachten. En ik meen, dat het besef daarvan algemeen wordend, de nu reeds aan den dag tredende begeerte naar vrede zoodanig versterken zal, dat we geen tweede wintercampagne ingaan. De thans reeds zoo buitensporige lasten in geld, de honderdduizenden dooden en een zeker even groot getal voor hun leven verminkten, zullen met klemmende ernst de vraag doen rijzen: waartoe de worsteling nog voortgezet, als alles blijft zooals het is?

Natuurlijk, als er na een paar maanden zichtbare verplaatsing van het machtsevenwicht intrad, dan zou men niet nalaten de laatste zetjes te geven om de weegschaal geheel te doen overslaan. Maar blijft zulk een verplaatsing uit en ging men dan toch voort, dan ware die laatste verdwazing erger dan de eerste. En aan zulk een geestestoestand weiger ik te gelooven. En waar ik nu aan de andere zijde vermeen, dat de tegenwoordige evenwichtstoestand zich niet belangrijk wijzigen zal, daar geloof ik — ook gelet op de volkspsychologie die ik waarnam — dat de vrede naderende is."

Verder zegt de schrijver over het belang van Nederland, dat bij den oorlog is betrokken:

Hoewel Nederland bij dit alles toeschouwer wenscht te blijven, is het eindresultaat van de worsteling voor ons toch van groot belang, omdat zich zeer gemakkelijk een toestand denken laat, waarbij voor ons de vredesonderhandelingen nog gevaarlijker periode zouden kunnen inleiden dan de oorlogstoestand.

Zou Duitschland b.v. over de geheele linie zegevieren en België behouden, dan vrees ik, dat onze positie uitermate moeilijk zal worden. Antwerpen in Duitsche handen, daaruit kunnen allereerst economische belangrijke veranderingen voortvloeien. Maar bovendien, Antwerpen een Duitsche stad, brengt stellig en zeker na enkele jaren het Schelde vraagstuk naar voren. Het is eenvoudig ondenkbaar, dat Duitschland op den duur vrede zou hebben met een toestand als thans te dien aanzien bestaat. De Schelde grensrivier is wel het minste dat ons dan te wachten staat; en niet onwaarschijnlijk komt er zelfs begeerte naar beide Schelde-oevers en staan dus ook Zuid Beveland en Walcheren op het spel. Dit zal, in het onderwerpelijke geval, niet dadelijk bij de vredesonderhandelingen aan de orde gesteld worden, maar komt zoo langzaam aan op de dagorde.

Winnen daarentegen de geallieerden, zoodat aan Duitschland de vrede kan worden opgelegd, dan ducht ik dezelfde moeilijkheden, maar nu reeds onmiddellijk bij de vredesonderhandelingen. Het zou mij niets verwonderen, wanneer zulks in dat geval één der eischen zou blijken te zijn. Onder Belgen, zelfs onder onze Belgische „gasten", hoort men daarover soms onomwonden spreken: „Wij krijgen bij den vrede natuurlijk Zeeuwsch-Vlaanderen!"

Dit „natuurlijk" verstaan wij, even natuurlijk, in het geheel niet en vertrouwd mag worden, dat wie wat van ons hebben wil het zal moeten halen; onverschillig wie de begeerige is en op welk tijdstip hij komt.

Zijn de bovenaangeduide twee onderscheidingen juist, dan volgt daaruit, dat eene Duitsche overwinning, waarbij België Duitsch blijft, of een overwinning der geallieerden die hun in staat zou stellen de kaart van Europa te wijzigen, niet in het belang van Nederland zou zijn.

Dan kan dus ook ons verlangen niet uitgaan naar een van die twee gevallen, maar dienen we te erkennen, dat het voor ons het beste is, wanneer de oorlog zóó eindigt, dat België weliswaar zijn onafhankelijkheid herkrijgt, omdat de onafhankelijkheid van België een Nederlandsch belang is, doch zonder dat partijen in staat zijn daarbij één derde te benadeelen.

## Voorheen en Thans.

Dat het in 1815, vergeleken met thans, om kleine legertjes ging, blijkt uit het volgende:

Wellington beschikte over:

| | |
|---|---|
| Britten | 31,253 |
| Ned. en Belgen | 29,215 |
| Hanoveranen | 15,935 |
| 's Konings Duitsch Leg. | 6,387 |
| Brunswijkers | 6,808 |
| Contingent van Nassau | 2,880 |
| Genie, staf corps, enz. | 1,240 |
| | 93,717 |

Het leger bestond uit:

| | |
|---|---|
| Voetvolk | 69,829 |
| Ruiters | 14,482 |
| Artillerie 196 kanonnen | 8,166 |
| Genie | 1,240 |
| | 93,717 |

Blücher had:

| | |
|---|---|
| Voetvolk | 99,715 |
| Ruiters | 11,879 |
| Artillerie 312 kanonnen | 9,360 |
| | 120,954 |

De sterkte van Napoleon's leger was:

| | |
|---|---|
| Voetvolk | 89,415 |
| Ruiters | 23,595 |
| Artillerie 344 kanonnen | 11,578 |
| | 124,588 |

Tegenover de millioenen legers van 1915 zijn het slechts bagatellen. Het Nederlandsche contingent was inmiddels bijna even groot als het Engelsche.

Niet minder dan 21,770,000 krijgslieden staan thans tegen elkaar, nl. bijna 13 millioen aan de zijde der geallieerden en bijna 9 millioen aan Duitsch-Oostenrijksche zijde. De geallieerden zijn thans dus beslist in de meerderheid, wat het aantal betreft. Echter is het een feit, dat de Duitsche soldaat beter is dan de Rus, zoodat wat de kracht betreft, men veilig mag aannemen, dat de eene partij niet voor de andere onderdoet. De kans, dat het op een remise zal uitdraaien, stijgt dan ook met den dag, en is door het meedoen van Italië eerder grooter dan kleiner geworden, vóór de Italiaansche oorlogsverklaring waren de geallieerden beslist in de minderheid.

Wat de vloot betreft, hier moeten de twee Midden-Europeesche mogendheden het wel afleggen. De geallieerden bezitten 113 slagschepen, 87 slagkruisers, 128 lichte kruisers, ruim 700 torpedobooten en eindelijk bijna 200 onderzeeërs Duitschland en Oostenrijk kunnen hiertegenover stellen 55 slagschepen, 17 groote kruisers. 56 lichte kruisers, 350 torpedobooten en 42 onderzeeërs. Totaal bezitten de oorlogvoerende landen 2100 oorlogsbodems (enkele soorten zijn in de voorgaande cijfers niet opgenomen).

De kosten van den oorlog zijn inderdaad niet te overzien. Ze zijn te schatten op 120 millioen gulden per dag, maar het kan ook wel 150 millioen zijn. Duurt de oorlog inderdaad 2 jaar, zooals thans veelal geloofd wordt, dan zal er totaal door de gezamenlijke partijen voor 100 milliard verspeeld zijn

En beide partijen spannen nog hun uiterste krachten in, om de schaal naar hun zijde te doen overslaan.

Generaal Bertram, voorzitter van het Canadeesch granaat-comité constateert, dat er thans 247 fabrieken zijn in 78 steden van Canada, die bezig zijn met den aanmaak van munitie en het vervaardigen van granaten. De productie is opgevoerd tot 50,000 dagelijks. Tusschen 60,000 en 70,000 arbeiders zijn bezig. Het cómite plaatste bestellingen voor 9 millioen granaten.

## De onmenschelijkheid van het slagveld.

De Parijsche correspondent van de „Tijd" schrijft:

Wij, thuisgeblevenen, kunnen ons, ondanks alle soldatenbrieven en alle gekleurde beschrijvingen der dagbladen, geen voorstelling maken van de werkelijkheid der verschrikkingen van het front. En nog minder zullen oprechte geloovigen in het algemeen en katholieken in het bijzonder kunnen begrijpen, hoe de diep doorleefde godsdienst van vele soldaten door dezen vereenigd wordt met het afschuwelijk handwerk van vechten, moorden en branden. Ik zelf heb mij dikwijls het hoofd gebroken over dit probleem. Geen wonder, dat mij op bijzondere wijze een schrijven

getroffen heeft, hetwelk mij vertrouwelijk ter inzage werd gegeven door een mij bekenden geestelijke, en hetwelk afkomstig was van een zijner vrienden, die op het slagveld strijdt De schrijver is een hoog beschaafde leek, mede-bestuurder van een patronaat, fijnvoelend litterator en man van ascetisch, diep katholiek geloofsleven. Ik mag om redenen van particulieren aard slechts enkele gedeelten ontleenen aan den merkwaardigen brief:

„Ik kan u niet zeggen, met welk een tegenzin ik naar het front ben vertrokken, een tegenzin, dien ik nog niet geheel meester werd. Geheel mijn zielsinhoud, al mijn aangeboren eigenschappen en de verworven hoedanigheden mijner katholieke opvoeding komen in opstand tegen het beulswerk, dat zelfs mijn vaderland-lievende gevoelens niet achtenswaardig kunnen redeneeren.

In de loopgraven lag ik tegenover menschen, die zijn als ik, die kunnen liefhebben, haten, vreugde en leed hebben als ik, wier hartklop als de mijne tikt en die als ik geschapen zijn, om de werken der liefde, niet de vernietigen van den haat te vervullen Mijn verstand zegt mij wel, dat ook het dooden op het slagveld een werk der liefde is, der liefde immers voor het land, waaraan ons de geboorte heeft vastgehecht, maar telkens, als ik het geweer ter hand neem, sidder ik, en ik weet, hoe alleen haat, om den boozen vijand te vernietigen, mijne kameraden als dollemannen bezielt, telkens als wij in den stormloop nieuwe gevallen kameraden gaan wreken, wier verlies hun strijdmakkers woedend maakt.

Ik kan u onmogelijk de angsten beschrijven, toen ik voor de eerste maal werd geplaatst tegenover mijne medemenschen aan den overkant — helaas, medemenschen mag ik hen niet meer noemen, daar zij in militaire taal alleen nog vijanden zijn — en toen ik bij schemeravond een argeloozen Duitschen schildwacht achter een kreupelboschje moest neerschieten. Het zweet parelde op mijn voorhoofd, dat ik zijdelings had opgericht uit de brem, waarin ik mij verscholen had, na twee honderd meter op handen en voeten naar voren te zijn gekropen. Ik dacht aan de bitterheid van mijn plicht, van het sluipmoordachtige en verraderlijke van mijn listigen overval, de rechtmatigheid van het leven, dat ik moest vernietigen, de deugd, de schoonheid, de idealen, die ik zou doen neerstorten tegelijk met de soldatenfiguur daar ginds in den grijzen mantel. En niet dan na God vergiffenis te hebben gevraagd en Hem tegelijkertijd mijn eigen leven als zoenoffer te hebben aangeboden, opdat het slachtoffer van mijn harde oorlogstaak — ach, wie was het grootste slachtoffer, hij of ik — den hemel zou mogen binnengaan, heb ik gedaan, wat ik niet laten mocht. Maar ik ben er den ganschen avond ziek van geweest, en in de koortsdroomen van mijn opgewonden, zieken slaap werd ik telkens opnieuw aangevaren door de visioenen van dat duivelsche oogenblik, dat mijn hersenen in al zijn bijzonderheden hadden bewaard; 't onvaste mikken, dan de vastberadenheid van mijn cynischen wil, het opzien van den schildwacht, alsof hij iets verdachts bespeurde, eindelijk het schot, den doffen val en de krampachtige uiterste stuiptrekkingen van het jammerlijke lichaam.

Ik kom van dergelijke gevoelens niet meer los. En hoe meer gruwelen van dezen barbaarschen krijg ik rondom mij aanschouwd heb, hoe meer zij mijn innerlijk leven verwarren en verpletteren. Welk een tragiek, te beseffen, dat ik voor zoo iets vreeselijks geschapen ben!

Den ganschen dag bid ik voor de slachtoffers, die hier en aan den overkant vallen, want mijn broederlijk gevoel van mensch en Christen kan ik niet afleggen. Ik weet, dat in de rijen tegenover ons beschaafden staan naast eenvoudigen, maar die toch ook menschen van gezond verstand zijn.

Niemand van ons heeft persoonlijk iets tegen den ander en wat mij aangaat, ik zou hen allen even gelukkig willen maken Er zijn studenten, rechters, hoogleeraren, kunstenaars, advocaten, schrandere kooplui onder hen en ons, en toch moeten wij op elkaar inloopen, doorsteken, doorschieten en met de afschuwelijkste uitvindsels van de staal- en chemi fabrikanten vermoorden. De sla dood manieren en de hekatomben der wilde volkeren of de martelingen op gloeiende roosters zijn niet erger. dan hetgeen wij hier beleven of besterven. Mochten toch de neutrale staten, de nuchter en fatsoenlijk gebleven volken zich een goed denkbeeld vormen van de satanische dingen, die hier geschieden, en een einde maken aan deze verdierlijking van het domme, zeer domme, aartsdomme menschdom.

Ik heb mijn vaderland lief en mijn vijanden hebben het hunne lief. Maar wat wij geen van allen, geloof ik, begrijpen, is, dat deze liefde geen verstandigen uitweg voor de oplossing van internationale geschillen weet te vinden, dan zulk een feest van den duivel

## Generaal Jacques.

De ZeerEerw. Heer von Crombruggen, aalmoezenier bij het Belgische leger, schrijft:

„Colonel Jacques is generaal be noemd," liep het onlangs als een vuurtje onder de officieren en soldaten van de 2de brigade der 3de divisie. Een iedereen was blijde, omdat iedereen den man liefheeft. Geen soldaat of hij kent colonel, och neen, generaal Jacques, en bewondert hem om zijn heldhaftige dapperheid, beeft hem lief om zijn lieftallig goed humeur, en eerbiedigt hem om zijn voorbeeldige vroomheid.

Reeds als een held gekend en geëerd om zijn dapperheid in den veldtocht tegen de Araben in Congo, stond hij in het begin van den oorlog aan het hoofd van het 12de linie-regiment, dat hij tot een hoogen roem voerde in de gevechten van Luik, Haecht en vooral Dixmuide, waar het vaandel vereerd werd met het ridderkruis der Leopoldsorde en hij zelf het bevel kreeg der 2de brigade (11de en 12de linie-regiment en een groep artillerie). Dapper, ja, stoutmoedig staat hij in alle gevechten bij zijn soldaten, om hen door woord en voorbeeld tot helden te maken.

Ik zie hem nog kaarsrecht en het hoofd fier omhoog, op den steenweg van Haecht-statie naar de Leuvensche vaart, terwijl de kogels ons langs de ooren floten; ik hoor hem nog zeggen tot eenige soldaten, die voorzichtig langs de boomen heen vooruitgingen: „Maar jongens, sapperlipopette, waar uw colonel, het hoofd omhoog, doorstapt, moet gij ook niet vreezen!" Oh! de heldhaftige man die, ofschoon gekwetst te Dixmuide, toch aan het hoofd van zijn regiment bleef!

Spreekt hij „zijn goede kinderen" (want hij noemt zich den vader van zijn soldaten) door zijn heldhaftigheid moed in, hij onderhoudt ook zijn betrouwen in de toekomst en hun hoop op de zegepraal, door zijn „onverbeterlijk" goed humeur. Is het oorlogsnieuws al eens minder goed, toch is hij nooit mismoedig en komt hij met een glimlach en een goed woord het betrouwen zijner officieren en soldaten aanwakkeren. Is 't nieuwe goed, dan komt er geen einde aan zijn kwinkslagen. In alle omstandigheid blijft hij welgezind en met een hartelijken lach op de lippen. „Daar is colonel Jacques!" en alle oogen gaan in dezelfde richting.

Dan rijdt of stapt hij, altijd even jong in zijn hooge, slanke gestalte, met zwierende armen, door de rangen: „Ah! ah! bonjour! mes enfants, ça va bien?" of de eenige Vlaamsche woorden, die hij nog kent: „Gezondheid, altijd goed? Da's wel!" en zijn hand werpt hun allen een vriendelijken groet toe, terwijl hij met luiden, gemeenden lach ieder's goed humeur opwekt. En dan hoort gij den Waalschen jongen: „C'est quand même un chic type, notre colonel," of nog: „Quel brave homme quand même!" en den Vlaamschen jongen: „Dat is me toch ne kerel, eh!" Is het dan te verwonderen dat officieren en soldaten „onzen generaal met een onbeschrijflijken geestdrift, met muziek en gezang in ons cantonnement ontvingen?

Ziet men generaal Jacques, daar waar gevaar is in gevecht of tranchée, of waar de gemoederen dienen opgebeurd, men vindt hem elken morgen in een andere plaats, waar hij voor zich zelven zijn dapperheid, zijn welgezindheid en zijn betrouwen gaat putten: in de kerk. Hij, die voor kogel noch granaat 't hoofd buigt, hij komt zijn knie buigen voor zijn God, den Heer der legers en den Gever der zegepralen. En dan knielt hij, nevens den eenvoudigsten zijner soldaten, aan de H Tafel neder en ontvangt het Goddelijk Brood dat sterkte geeft.

Aan hem ook hadde Jesus kunnen zeggen, gelijk aan den Romeinschen Centurio: „Zulk geloof heb ik in gansch Israël niet gevonden" Kan ik het ooit vergeten het oogenblik, zoo eenvoudig en toch zoo plechtig tevens, waarop hij ons, eenige officieren en soldaten, zeide: „Ik heb een goede ster, die mij en ook u in 't bijzonder beschermt Een mijner dochtertjes is gestorven en nu een engeltje in den hemel. Daar zit dit engeltje zeer dicht bij O. L. Heer en bidt Hem voor mij en voor u. En daarom ken ik geen vrees en zal ik bewaard blijven in dezen oorlog."

Nu vóór eenige dagen nog zeide hij mij, in tegenwoordigheid van een zijner hoogere officieren, sprekend van Franschen, Engelschen en Russen: „Ik, ik stel gansch mijn betrouwen op de Goddelijke Voorzienigheid: is 't niet heer aalmoezenier?" en zijn vinger wees hemelwaarts en van zijn krachtig wezen verdween zijn eeuwige glimlach, en in zijn oogen blonk de overtuigende ernst

Met zulk een man, heldhaftig en vroom, als aanvoerder, gaan wij, al lachend en zingend, naar dood en overwinning.

Lang leve „onze" generaal!!!

God beware hem!

## Schrijven van Z.Em. Kard. Mercier.

In een nieuwen herderlijken brief, door Z Em. Kardinaal Mercier tot de geestelijken en geloovigen van het bisdom Mechelen gericht, tracht hij opnieuw den moed van het Belgische volk op te beuren Ook dankt hij allen, die het in den nood der laatste maanden ondersteund hebben. Aan het schrijven is nog het volgende ontleend:

„Laten wij onze afkomst niet vergeten. Vereeren wij onzen geboortegrond. Het huidig uur doet het katholieke België aan de christelijke wet van opoffering denken. Geen verflauwing, mijne broeders! Scharen wij ons, met opgeheven hoofd en moedig hart, met al de Heiligen, om de Moeder der Smarten, aan den voet van het Kruis. Klept de doodsklok, dan is de verrijzenis aanstaande. Laten wij ons haasten de maat te vullen der voldoeningen, welke de goddelijke Rechtvaardigheid van ons vordert. Wij zullen, weldra, zoo gelukkig zijn iets geleden te hebben!

Zeker, de oorlog is iets afschuwelijks, mijne broeders; geen Belg meer of hij weet het. Niettemin laten wij ook bekennen, dat de oorlog zoo niet de oorzaak, dan toch de gelegenheid is van edele daden.

Gij komt er niet van terug onzen koning te bewonderen, onze regeering, ons leger, en dezen, van hunnen kant, kunnen niet genoeg lof spreken over uwe zelfverloochening, uw meesterschap over u zelven, ik ging haast zeggen, uwe opgeruimdheid in het lijden.

Maar het is op een ander, en eveneens grootsch schouwspel, dat ik uwe aandacht heden vestig, omdat het ons een plicht van erkentelijkheid oplegt, waarvan wij, moge lijk, niet heel de uitgestrektheid beseffen.

Holland, Engeland, Ierland en Schotland, Frankrijk en Zwitserland, verschaffen sedert tal van maanden een onderkomen aan ruim een half millioen Belgische vluchtelingen en omringen die met de hartelijkste bezorgdheid, om ze tegen het heimwee van de ballingschap te beschutten.

Op de zeven millioen Belgen, die hunnen geboortegrond niet verlieten of naar hunne haardsteden reeds terugkeerden, zijn er ongeveer anderhalf millioen, die onbekwaam zijn zelven in hun onderhoud en bestaan te voorzien.

Onder onze landgenooten nu worden er mannen aangetroffen met een geest van vooruitzicht en van regeling bedeeld, die, met een belangloosheid, waaraan wij hier gaarne openlijk hulde brengen, de noodlijdende Belgen, 't is te zeggen een vijfde der natie, tegen de ellende en den hongersnood hebben gevrijwaard. Gaarne haalde ik hier de namen aan van al degenen, die, om wille van hun ondernemingsgeest, hunne weldadigheid, hun hooge bescherming, een eereplaats verdienen in de gedenkboeken van ons vaderland. Wij houden er aan nochtans de namen van de ontwerpers en inrichters van dit werk van liefdadigheid te vermelden; het zijn de heeren: Ernest Solvay, Adolf Max, Jean Jadot Emile Francqui, Emmanuel Janssen; de heeren ministers van Spanje en van de Ver. Staten te Brussel; Z. Exc. markies de Villalobar en Z. Exc. mr. Brand Whitlock; de heeren ministers van Spanje en van de Ver. Staten te Londen, Don Alfonso Merry del Val, en Walter Hines Page, met wie de heeren baron Lambert en Francqui, eenparig met den heer Michel Levie, oud-minister van Financiën, in onderhandeling kwamen, schonken aan de onderneming onzer landgenooten hun hooge bescherming en hun krachtige medewerking. De heer Herbert Hoover is te Londen de voorzitter en de spil van „The Commission for Relief in Belgium." Wat de giften aangaat, welke tot heden reeds meer dan honderd millioen franc beloopen, deze komen niet voort van een buitengewone vrijgevigheid van een milliard-bezitter, maar zijn, grootendeels, het bedrag van datgeen wat heel de Amerikaansche natie dag aan dag bijeenbrengt tot dit liefdadig doel.

Van het uitbreken van den oorlog af, kwam er te Brussel een plaatselijk Comiteit tot stand, dat, bij de overweldiging onzer provinciën, veranderde in een Nationaal Comiteit voor voeding en hulp. De uitgaven, waar zij voor stonden, beliepen nagenoeg tien millioen in de maand, terwijl het verarmde België afgesloten was van het buitenland, waar overigens de overbezorgdheid heerschte zelf den levensvoorraad op te hoopen. Dat niettegenstaande, kon het Nationaal Comiteit in ons land, dank zij de hooge bescherming van Spanje en de machtige medewerking der Vereenigde Staten, de noodige mondbehoeften en andere hulpmiddelen binnenbrengen en op hun bestemming bestellen.

Wanneer de zon schijnt en de morgendauw of een malsche regen onze akkers op gepasten tijd verkwikt, dan denkt de landman gemakkelijk, dat alles op het veld van zelf groeit: gewoonlijk moet de droogte hem bedreigen, wil hij zijne oogen opslaan en zijn hart verheffen tot Gods goede Voorzienigheid. Zoo gebeurt het maar al te dikwijls op onze wereld. Het volk, dat bij middel van een dienst van uitdeeling, welke als van zelf schijnt te werken, — zoo goed is hij ingericht — alle morgenden zijn rantsoen bloem ontvangt, zoekt wellicht niet meer naar de hand van den weldoener, die hem de weldaad toereikt, waar hij onbekommerd van geniet. Welnu, mijne Broeders, die hulp was u niet verschuldigd; zij, die het denkbeeld opgevat hebben haar in te roepen, het Amerikaansche volk, wiens milddadigheid ze u verschaft, hebben recht op de dankbaarheid van onze natie. Bestemt wekelijks eenen dag, den Dinsdag bijvoorbeeld, om, door uwe gebeden, door de opdracht van uwe versterving en, van uwen arbeid en van uw leed, uwe verplichtingen tegenover hen te vervullen.

Voegt bij de weldoeners, wier openbare sending ik daar aanstip, de geestelijkheid en de bisschoppen van Frankrijk, Holland, Engeland en Ierland, van Australië, Canada, van de Vereenigde Staten van Amerika, van Brazilië, die ons, van het uitbreken van den oorlog af, hunne genegenheid en hunne vrijgevigheid te uwen gunste zoo kwistig lieten blijken. Indien wij, door de liefdevolle bemiddeling van de geestelijkheid uwer parochiën, de noodlijdenden, de werkloozen, de weezen in zekere mate hebben kunnen te gemoet komen en de hoogst dringende herstellingen aan de verwoeste kerken doen uitvoeren, en indien wij de gegronde hoop koesteren ook nog de noodwendigheden van den dag van morgen te kunnen verhelpen, dan zijn wij zulks verschuldigd aan onze broeders uit den vreemde."

Het zeer uitvoerige schrijven bevat voorts herderlijke opwekkingen tot godsvrucht jegens O. L. Vrouw en het H. Hart.

## De „Lusitania."

In „Van Onzen tijd" behandelt staatsraad Struycken de torpedeering van de „Lusitania" en de „rechten" van Duitschland om dit schip met zijne 2200 passagiers in den grond te boren.

Heeft Duitschland volkenrechtelijk het recht tot represailles tegen Engeland wegens de Engelsche contrabande-politiek? vraagt hij. Neen, omdat niet Duitschlands rechten daardoor gekrenkt worden, doch de rechten van Amerika, Noorwegen, Nederland en andere neutralen. Doch aangenomen, dat Duitschland het recht heeft tot represailles, rechtvaardigt dit alle soorten van represailles? Neen, en staatsraad Struycken licht deze uitspraak toe met citaten uit Zwitsersche, Duitsche, Engelsche, Amerikaansche en Fransche auteurs over Volkenrecht.

Kan het torpedeeren der „Lusitania" dan gemotiveerd worden door Engeland's uithongeringspolitiek? Neen; want deze uithongeringspolitiek is geen aanslag op het leven van 60 millioen Duitsche burgers, zij is slechts eene poging, om de tegenpartij te verzwakken, niet om de burgers te doen sterven, doch om het volk de wapenen te doen neerleggen. Ieder rechtsgeleerde en staatsman hield vóór dezen oorlog de uithongering voor een geoorloofd oorlogsmiddel en zelfs de bekende schrijver dr. Hans Webberg uitte zich nog op 10 Maart jl. zeer positief in dezen zin op eene vergadering in de „Tonhalle" te Düsseldorf. Aan de uithongering schijnt echter geen enkel Duitscher te gelooven, want dagelijks verzekert men en staaft men met cijfers, dat er bij eenige spaarzaamheid genoeg voedsel is in Duitschland om in alle behoeften te voorzien. Duitschland heeft dus ook geen represaillerecht, omdat Engeland het tracht uit te hongeren. En wie dacht er trouwens aan, dat internationale passagierbooten in den grond geboord zouden worden? Men had van te voren gewaarschuwd...... Doch het in den wind slaan dezer waarschuwing was de laatste hulde der 1500 verdronken neutralen en noncombattanten aan den geest van het Duitsche volk!

In 't laatste nummer van „V. O. T." behandelt Staatsraad Struycken de „Lusitania"-questie in een tweede artikel.

De Duitschers beweren, dat de „Lusitania" een Engelsche hulpkruiser was en als zoodanig in de officieele lijsten der Engelsche marine stond aangeteekend Zij mocht dus door de Duitsche marine als zoodanig worden behandeld en zonder waarschuwing in den grond geboord.

„Zelden is zeker van eene dubbelzinnige uitdrukking zóó grof misbruik gemaakt als in deze verdediging van de torpedeering der „Lusitania". En dat geenszins alleen door ondeskundigen, maar ook door velen, die beter weten, in ieder geval beter weten kunnen. Zelfs iemand als Fried, een der eersten onder de pacificisten, aarzelt niet, in zijn internationaal vredesblad, de „Blätter für wissenschaftliche Organisation", te Zürich verschijnende, klakkeloos deze enormiteit over te nemen.

„Hulpkruisers noemt men én koopvaardijschepen, die veranderd kunnen worden in oorlogsschepen, én koopvaardijschepen, die in oorlogsschepen, veranderd zijn. Ziedaar de misbruikte dubbelzinnigheid.

„Indien de „Lusitania" inderdaad als hulpkruiser was aangewezen, — wat ons niet bekend is — dan wilde dit niet anders zeggen, dan dat de Engelsche regeering waarschijnlijk reeds bij den bouw van het schip met de Cunard-Line eene overeenkomst had gesloten, krachtens welke het schip, in tijd van oorlog, voor oorlogsdiensten zou kunnen worden opgevorderd. Met het sluiten van dergelijke overeenkomsten heeft de Duitsche regeering ter versterking van de vloot in den oorlog van 1870 een begin gemaakt, en sinds dien hebben vrijwel alle staten het voorbeeld gevolgd. Veelal wordt reeds bij den bouw van het schip met zijne eventueele oorlogsbestemming rekening gehouden, en op dien grond de stoombootmaatschappij van regeeringswege gesubsidiëerd.

De „Lusitania" bleef dus een koopvaardijer, wijl de Engelsche regeering niet van hare bevoegdheid gebruik maakte en ze onder eigen beheer nam. Volgens de tweede vredesconferentie moet de hulpkruiser-oorlogschip onder rechtstreeksch gezag staan van de mogendheid, wier vlag het voert, de uiterlijke kenteekenen dragen van oorlogschepen zijner nationaliteit, de commandant moet in staatsdienst zijn, zijn naam moet voorkomen op de lijst der officieren van de militaire marine enz. Van dit alles was bij de „Lusitania" geen sprake. Toen zij getorpilleerd werd, was ze koopvaardijer en niets dan dat, zij moest dus als zoodanig worden behandeld.

De „Lusitania" had ammunitie aan boord. Zoo wordt van Duitsche zijde beweerd. Van Engelsche zijde wordt het ontkend. De indruk, dien de verschillende tegenstrijdige berichten, ook in verband met de Amerikaansche nota, achterlaten, is deze, dat het schip geen ammunitie aan boord had in den zin van ontplofbare oorlogsmiddelen, waarvan het vervoer op passagiersbooten in alle landen en ook in Amerika ten strengste is verboden, maar mogelijk wel andere oorlogsmiddelen, onderdeelen van kanonnen, onderzeebooten, e. d. Wat hiervan waar is, kan thans niet met zekerheid worden vastgesteld.

Maar wat hiervan ook zij, de vraag, of de „Lusitania" al dan niet ammunitie aan boord had, is volkenrechtelijk voor de beoordeeling van de handelwijze van de Duitsche onderzeeboot van niet de minste beteekenis. Het berust geheel op onkunde of misverstand, zoo in de dagelijksche gesprekken aan de al- of nieterkenning van dit feit beslissende waarde wordt toegekend.

De „Lusitania" was een Engelsch schip. De Duitsche marine was dus volmaakt in haar recht, wat ook de lading moge zijn geweest, het schip aan te houden en prijs te maken, én, voor zoover het medevoeren ervan naar eene Duitsche haven geheel onmogelijk was, het te vernietigen, daargelaten of eventueel voor de mede-vernietigde neutrale lading schadevergoeding zouden moeten worden gegeven. Het feit, dat een vijandig koopvaardijschip ammunitie, d. w. z. absolute contrabande, aan boord heeft, is voor de rechten van het oorlogschip tot buitmaking, resp. vernietiging, van niet de minste beteekenis. Door op dit feit alle aandacht te vestigen, leidt men de aandacht af van de vraag, waarom het gaat: mag immer een koopvaardijschip, zonder dat de opvarenden en de scheepspapieren in veiligheid zijn gebracht, worden vernietigd? Op deze vraag is alleen een ontkennend antwoord mogelijk, dat dan ook tot het jaar 1915 door een ieder werd gegeven. De vernietiging van koopvaardijschepen is nimmer en door niemand als iets anders beschouwd dan als een — somtijds niet te vermijden — gevolg van het buitrecht, en daarom alleen mogelijk,

wanneer aan de daaraan gestelde voorwaarden is voldaan. Nu Duitschland de vernietiging van koopvaardijschepen zonder voorafgaand onderzoek en beveiliging van de opvarenden beveelt, voert het een nieuw zelfstandig oorlogsmiddel in, dat het oorlogsrecht eeuwen achteruitzet.

Zou Duitschland dan moeten toestaan, — besluit Staatsraad Struycken — dat uit Amerika voortdurend aan Engeland en Frankrijk krijgsvoorraden worden geleverd, terwijl Duitschland deze niet meer kan in voeren? Duitschland behoeft dit niet toe te staan, voor zoover het rechtens tot verhindering ervan bij machte is.

Is het door zwakheid van zijn vloot niet tot rechtmatige verhindering ervan in staat, dan zal het daarin hebben te berusten, zoo het de gevolgen van de zwakte zijner aanvals– of verdedigingsmiddelen ondervindt. Zou die zwakte tot verontschuldiging kunnen dienen voor krenkingen van recht en menschelijkheid, dan is het oorlogsrecht voor goed verloren.

Duitschland hebbe zich ook te herinneren, wanneer het vol ergernis ziet, hoe Amerika voortdurend door oorlogsleverantiee zijn vijanden steunt, dat het met Amerika en de andere Staten in 1907 plechtiglijk tot volkenrecht verklaarde:

„Eene onzijdige Mogendheid is niet gehouden te beletten den uit– of doorvoer, voor rekening van een der oorlogvoerenden, van wapenen, ammunitie en in 't algemeen van al wat voor een leger of vloot dienstig kan zijn."

## Berichten uit de Kolonie.

### De Koningin-Moeder.

H. M. Koningin EMMA mag zich verheugen in algemeene populariteit. Eenieder vereert deze hooge Landsmoeder, die zooveel voelt voor armen, zieken en weezen.

Nu haar verjaardag a.s. Maandag alleen mag gevierd worden door het uitsteken der vlaggen, hopen wij dat het uitsteken der vlaggen in onze stad op dien dag algemeen zal zijn.

### Landraad.

De Heer Max F. ARENDS werd op Aruba herkozen als Landraad.

Onze gelukwenschen.

### Tentoonstelling.

In dank ontvingen wij van het Bestuur der Kolonie een reclameboekje over Curaçao, dat met vele mooie kiekjes verlucht, uitgegeven wordt op de Tentoonstelling te San Francisco.

### De Draadlooze.

Sinds 19 dezer werd de nachtdienst weer geopend.

De Gouverneur antwoordt den Raad: bij bevoegde personen onderzocht te hebben en zeker te weten, dat er na afschaffing van 't marine–personeel een geschikt civiel personeel gevonden kan worden.

### Verwoesting op Zee.

De Amerikaansche bladen publiceeren een lijst, met naam en tonnemaat, van 246 schepen van 18 Febr. tot 2 Juli ll. door Duitsche onderzeeërs in den grond geboord.

1620 menschenlevens gingen hierbij verloren.

### Aanmonsteren.

De Gouverneur heeft bij den Kol. Raad een nieuwe verordening voor de monstering van scheepsvolk ingediend.

Het bestaande reglement op de monstering van zeevarenden en visitatie van vertrekkende vaartuigen is in menig opzicht verouderd. Sedert de invoering daarvan (ruim 90 jaar geleden) zijn de tijden en omstandigheden dermate gewijzigd, dat het zich niet bij de nieuwere toestanden aanpast en dientengevolge tot op zekere hoogte niet meer na te leven is.

Buitendien is dat reglement niet met het Wetboek van Koophandel in overeenstemming. Volgens dit laatste wordt de schipper niet gemonsterd, maar is hij juist de persoon, die monstert (zie art. 374 en 375), terwijl het reglement daarentegen, blijkens den aanhef van art. 1, art. 2 en 5 ook monstering van den schipper kent en allen– althans wat dit punt betreft–op ééne lijn stelt. Voorts bevat de wetgeving van 1869 voorschriften omtrent de daarin behandelde onderwerpen, zoodat eenige der daarin voorkomende bepalingen hare kracht hebben verloren en kunnen, wegens het matig gebruik van paspoorten, enkele artikelen niet, althans niet behoorlijk worden toegepast Het in werking treden van het nieuwe Wetboek van Strafrecht, waarin er ook artikelen worden aangetroffen, die deze materie raken (zie art. 404 seq, art. 493) is een gunstige gelegenheid om, met intrekking van het nog vigeerende, een nieuw reglement op de monstering vast te stellen, bij het ontwerpen waarvan er zoowel met de in de kolonie geldende, als met de sinds in 't Moederland tot stand gebrachte regeling rekening is gehouden.

Art. 1. wijst in overeenstemming met de bestaande practijk den ambtenaar van politie aan als de autoriteit te wier overstaan de monstering moet geschieden. Tevens wordt voorzien in het geval dat er geene ambtenaren van politie zijn.

Art. 2. Voor zoover zulks mogelijk is, worden hier omtrent den inhoud van de monsterrol dezelfde eischen als voor de Nederlandsche gesteld. In No 6 van dit artikel wordt de bevoegdheid van den schipper om aangemonsterde schepelingen vóór het vertrek, aan land te zetten, eenigszins beperkt.

De mogelijkheid is n.l. niet uitgesloten, dat een vreemdeling zich laat aanmonsteren, die tot deze kolonie is toegelaten of ten opzichte van wien de gestelde waarborgen zijn opgeheven, enkel en alleen omdat er zekerheid was verkregen, dat hij spoedig het eiland zou verlaten. Indien de schipper nu zoodanige lieden, na de monstering mag weigeren aan boord te ontvangen of zelfs aan wal mag doen zetten, loopt de kolonie gevaar schade te lijden, aangezien die personen dan wellicht op 's lands kosten naar elders moeten worden vervoerd.

De laatste alinea is ontleend aan de oude regeling dat de geëngageerden zelf de monsterrol niet mede onderteekenen. Dewijl het contract ten overstaan van een beëedigd ambtenaar gesloten wordt, kunnen al die handteekeningen zonder bezwaar achterwege blijven.

Art. 3. De aangehaalde artikelen van het W. v. S. (desertie, insubordinatie, muiterij, dienstweigering etc.), die voor het meerendeel tegen de schepelingen gericht zijn, bevatten exceptioneele voorschriften, n.l. in hoofdzaak strafbepalingen tegen inbreuk op contractueele verplichtingen en bijzondere bepalingen, die de handhaving der orde aan boord van een schip vordert. Aangezien voor zoover het mogelijk is tegen het plegen van analoge feiten op te komen, zulks als regel slechts voor den burgerlijken rechter kan geschieden, kan het zijn nut hebben den scheepsgezellen bij het aangaan der overeenkomst er uitdrukkelijk op te wijzen, dat de wetgever in deze gevallen de civielrechtelijke verantwoordelijkheid onvoldoende geoordeeld en poenale sanctie ingevoerd heeft.

Art. 5. Op het voetspoor van het Wetboek van Koophandel dat het houden van een journal voor schepen van vijf en twintig tonnen of minder niet verplichtend stelt (art. 338 al. ult ), wordt hierbij voorgesteld de monstering ten aanzien van zulke vaartuigen, ook niet gebiedend te eischen. Tevens schijnt het wenschelijk kustvaarders daarvan te ontheffen, daar die bepaling anders te bezwarend voor een gedeelte van de zeilvloot zou worden. Evenwel heeft ook in deze gevallen de schipper de bevoegdheid het scheepsvolk te laten aanmonsteren, als wanneer al de daaruit voortvloeiende rechten en verplichtingen geboren worden.

Deze vrijstelling is vooral van belang met het oog op art. 493 W. v. S. dat in de plaats van het sinds ingetrokken art. 377 W. v. Kooph. is gekomen en den daar bedoelden schipper strafbaar stelt, in geval van vertrek alvorens de monsterrol is opgemaakt en geteekend.

Art. 7—9. Volgens het Burgerlijk Wetboek mag de minderjarige geen overeenkomsten sluiten, maar wordt hij daarbij vervangen door zijn wettelijken vertegenwoordiger, die in zijne plaats treedt en voor hem alle rechtshandelingen verricht, waartoe de minderjarige zelf onbekwaam is. De voorgestelde artikelen nu beoogen van dien regel af te wijken en den minderjarige zelf, mits behoorlijk gemachtigd, bekwaam te verklaren. Daar de wettelijke vertegenwoordiger voor den persoon van den minderjarige zorg moet dragen, is het niet onbillijk hem de bevoegdheid toe te kennen bij het geven der machtiging te bedingen, dat het in geld vastgestelde loon geheel of gedeeltelijk aan hem wordt uitbetaald, met uitsluiting van den pupil of 't kind.

Bij niet naleving dezer voorschriften zou de regeling van het Burgerlijk Wetboek (art. 1463 seq.) weer moeten intreden, doch aangezien, wanneer het vaartuig vertrokken is, de wettelijke vertegenwoordiger toch voor een voldongen feit staat, wordt hem de bevoegdheid om tegen de overeenkomst van den minderjarige op te komen, slechts verleend, zoolang het vaartuig nog in de haven ligt en zijne toestemming gefingeerd, bijaldien bedoeld verzet achterwege is gebleven. Evenwel behoeft ook hier niet verder te worden gegaan dan noodig is en kent art. 9 al. 2 den vertegenwoordiger dan ook 't recht van verzet na terugkomst van het schip toe, ten aanzien van het nog niet uitgevoerde gedeelte der overeenkomst.

Art. 10 Reeds bij art. 6 van het Reglement van den 2n. Juni 1829 (Publicatiebundel No. 136) is bepaald, dat, wanneer de monstering aan boord van het vaartuig geschiedt, door den eigenaar of schipper eene vergoeding moet worden betaald De billijkheid brengt mee dat de ambtenaar van politie eene schadeloosstelling erlangt, als hij buiten kantooruren (men denke aan Zon– en feestdagen) eene monsterrol moet opmaken.

Art. 11. Dit art. is mutatis mutandis aan art 9 van 't reglement ontleend. De aangebrachte wijzigingen vloeien uit het in den aanhef van deze toelichting overwogene voort.

Slotbepaling.– Hierbij wordt voorgesteld ook de Publicatie van den 5n. Juni 1862 (P. B. No 10), handelende over de nationaliteit van den schipper, te laten vervallen. Die bepaling zou naar aanleiding van de wet van 10 Februari 1910 Stbld. No. 55 (P. B. No. 14) in elk geval moeten gewijzigd worden, doch het komt raadzaam voor ze zonder meer in te trekken. De vrees schijnt n. l. niet denkbeeldig, dat er op een gegeven oogenblik niet genoeg schippers gevonden worden, die daaraan voldoen, terwijl het ook niet zoo noodzakelijk schijnt zulks te vorderen, waar overigens voor schippers geenerlei eischen worden gesteld.

Zoodra de Verordening tot stand komt, zullen wij den inhoud daarvan ter kennis brengen van onze schippers.

### Phosphaat.

Het Deensche stoomschip „I. D. S. Adolph", gezagvoerder P. Thomsen, te Newport (Fuikbaai) alhier den 21n dezer aangekomen, heeft aldaar eene lading phosphorzure kalk ingenomen van 2.235.200 K. G. en is, na in de Willemstad te hebben gebunkerd, den 27n Juli j.l. vertrokken met bestemming naar Leith (Schotland)

### Officieele berichten.

De Gouverneur heeft bepaald, dat op den verjaardag van H. M. de Koningin-Moeder, op Maandag den 2en Augustus a.s., bij zonsopgang de vlaggen op de openbare gebouwen, de forten op dit eiland en op de gouvernementsvaartuigen zullen worden geheschen en met zonsondergang zullen worden nedergehaald.

Aan den veldwachter op Bonaire, A. Martinus, is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

Aan den kommies 2de klasse der belastingen alhier, E. V. Garcia, is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

### Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 32 ratten.

### Posterijen.

*Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven*

**Rafael Hernandes Maria Hausen, Señora Locadia, David Navia.**

**Aangeteekende stukken: Dometilia N. Daal, Antonio Foutanilla en een rcbut aan: Jose Alexandro Sliaba.**

## Uit de Naburige Republieken

### HAITI.

Dinsdag 27 Juli zijn de soldaten van de Noorder Provincies, die wel ontslagen waren uit den dienst maar geen soldij hadden ontvangen, opgestaan tegen den President. 's Morgens om vier uur deden zij een aanval op het Gouvernementspaleis en op het verblijf van den Commandant van het Garnizoen. Deze, Grl. OSCAR, evenals President VILBRUN GUILLAUME SAM,. verdedigden hun stelling dapper, maar de rebellen begonnen de gebouwen in brand te steken. De President had gelegenheid zijn familie in veiligheid te brengen in de Fransche Legatie. De Garnizoens–Commandant vluchtte omstreeks 12 uur in den middag naar de Dominikaansche, na eerst 84 politieke gevangenen waaronder ex–president ORESTE ZAMOR, te hebben laten fusileeren. In woede hierover sleurden de rebellen den Commandant buiten de Legatie en maakten hem af. Daarna trokken zij naar de Fransche Legatie, waarheen intusschen ook de President gevlucht was, en eischten, dat de President hun zou worden uitgeleverd. Zij beschuldigden hem namelijk ook van den moord op de politieke gevangenen.

Den volgenden morgen, 28 Juli, wisten zij de Fransche Legatie binnen te dringen en ontrukten den President



### Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand Juni 1915.

| | Geboorten. | | | | Overleden | | Aangegeven. | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | M. gesl. | Vr. gesl. | in echt | b. echt | M. gesl. | Vr. gesl. | Levenl. | Huwel. |
| CURAÇAO. | | | | | | | | |
| Stadsdistrict | 3 | 9 | 2 | 10 | 10 | 21 | 0 | 13 |
| 2e „ | 7 | 5 | 4 | 8 | 3 | 5 | 1 | 1 |
| 3e „ | 6 | 4 | 3 | 7 | 5 | 3 | 0 | 2 |
| 4e „ | 4 | 1 | 1 | 4 | 0 | 1 | 1 | 0 |
| 5e „ | 1 | 1 | 0 | 2 | 2 | 2 | 0 | 2 |
| Totaal. | 21 | 20 | 10 | 31 | 20 | 32 | 2 | 18 |

In het geheel stierven 52 menschen, terwijl er maar 41 geboren werden. We blijven achteruitgaan, het ergste in de stad, waar er 12 geboren werden en 31 stierven.

aan de bescherming van den Franschen Gezant, die ten sterkste protesteerde. De woeste bende vierendeelde het doorstoken lijk en sleurde het door de straten der stad. Eerst in den namiddag werd het door eenige vrouwen buiten het Kerkhof begraven.

Toen alles afgeloopen was, daagden Amerikaansche oorlogsschepen op er zetten marine aan land.

## Buitenland.

### De H. Stoel en Italië.

De Italiaansche regeering heeft de volgende officieele verklaring gepubliceerd:

Eenige Duitsche bladen beweren, dat de Italiaansche regeering niet alleen heeft nagelaten om de persoonlijke veiligheid der gezanten bij het Vaticaan te waarborgen, doch dat zij ook in haar pers liet bekendmaken, hoe de Garantiewet tijdelijk zou worden opgeheven, indien de betrokken gezanten niet spoedig uit eigen beweging vertrokken.

Dit bericht is in alle opzichten in strijd met de waarheid. Juist is, dat op eenig vragen van het Duitsche gezantschap aan de Consulta omtrent deze aangelegenheid werd geantwoord, dat de regeering besloten was, de bijzondere, door onze wetten gewaarborgde souvereiniteit des Pausen in ieder geval volgens de bestaande wetten te handhaven. Hieraan werd de verzekering toegevoegd, dat de betreffende gezanten in iedere omstandigheid zich vrijelijk in Rome konden ophouden en dat de regeering alle denkbare maatregelen zou treffen, om hun persoonlijke veiligheid te waarborgen.

De „Corrière della Sera" verklaart, dat het ministerie-Salandra inderdaad geenerlei maatregelen heeft getroffen, om de Garantiewet te schenden, doch de diplomaten bij het Vaticaan zouden zelf de moeilijkheid van hun toestand hebben ingezien en daarom zijn vertrokken.

Hetzelfde blad meent dat het vertrek der gezanten in geenen deele invloed heeft op het verkeer van den H. Stoel met Oostenrijk en Duitschland, daar de Paus nog met de nuntii in Weenen en München ongehinderd het verkeer, dat dan echter slechts schriftelijk geschiedt, kan voortzetten.

De liberale „Idea Nazionale" is bezorgd, dat de gezanten zich in Lugano hebben gevestigd en verlangt, gelijk wij reeds in een vorig nummer berichtten, van de regeering te weten, op welke wijze Italianen beveiligd zijn tegen valstrikken van vijanden, die zich in de schaduw van het Vaticaan in Rome en daarbuiten ophouden.

Op gezag van een buitenlandsch telegraafagentschap hebben onlangs sommige bladen in een verklaring van de „Osservatore Romano" dit blad doen beweren, dat de Oostenrijksche, Pruisische en Beiersche gezanten bij den H. Stoel Rome verlaten hadden, omdat hun persoonlijke veiligheid ernstig gevaar kon loopen.

In werkelijkheid luidt de passage van de „Osservatore Romano" aldus: „Wij meenen ons niet te vergissen, als wij beweren, dat de betrokken diplomaten zelf zich verplicht rekenden, Rome te verlaten, omdat, in de gegeven omstandigheden, hun aanwezigheid alhier onmogelijk, niet omdat hun persoonlijke veiligheid ernstig gevaar kon loopen, maar omdat hun positie practisch onmogelijk en onhoudbaar was geworden."

De Romeinsche correspondent van „De Tijd" bericht:

In buitenlandsche bladen schijnt, gelijk mij blijkt uit Italiaansche perspolemieken, het gerucht te zijn verbreid, dat de Regeering alhier een gestrenge censuur uitoefent op de briefwisseling van den H. Stoel, waarvan het geheim niet wordt geëerbiedigd, en ook op andere wijze de Waarborgenwet schendt Ik heb over en weer nauwkeurige inlichtingen ingewonnen om mij een onpartijdig oordeel in deze gewichtige aangelegenheid te vormen. Ter wille van de waarheid moet ik bekennen, dat, ofschoon er een paar feiten zijn voorgevallen, die oogenschijnlijk eenigen

grond opleveren voor de bovenbedoelde beschuldiging tot dusver geen aanleiding bestaat om de Italiaansche regeering te verwijten, dat zij wetens en willens censuur uitoefent op de verrichtingen van den H Stoel. Zoo nauwgezet mogelijk werd tot heden de Waarborgenwet nageleefd, en er zijn geen teekenen, dat dit ook in de naaste toekomst niet het geval zou wezen.

Slechts bij vergissing heeft de censuur een paar voor het Vaticaan bestemde brieven geopend, en hiervoor zijn verontschuldigingen aangeboden. Ook schijnt er nog door te late inlichting in het begin van den oorlog een fout te zijn begaan in de oorlogszône, maar de militaire censor aldaar heeft thans nauwgezette instructies gekregen om het briefgeheim in het verkeer met den H. Stoel te waarborgen.

## Luxemburg.

Daar men in den laatsten tijd in Luxemburg veel hoorde spreken van landgenooten, die in Frankrijk, strijdend in de Fransche gelederen, vielen of zwaar verwond werden, is een onderzoek ingesteld naar het aantal vrijwilligers uit Luxemburg, die voor Frankrijk de wapenen hebben opgenomen. Men kwam daarbij tot het aanmerkelijk hooge aantal van bijna 9000 jonge mannen, die tegen Duitschland op het Westelijk oorlogsfront kampen. Ruim 600 vrijwilligers kwamen uit het kanton Luxemburg.

De opgewonden anti-Duitsche stemming onder een zeer groot deel der bevolking neemt dagelijks toe, en men hoort hier en daar reeds het vermoeden uitspreken, dat in het groothertogdom, zoo niet spoedig een betere stemming onder het volk intreedt, door de Duitschers de oorlogstoestand zal worden afgekondigd. Naar ik u reeds schreef, heeft de regeering tot rust aangespoord, en de bijzonderheden, die thans bekend worden en de aanleiding zouden geweest zijn der officieele proclamatie der Luxemburgsche ministers, doet vermoeden, dat deze hoogst noodzakelijk was. Dat Duitsche autoriteiten zouden hebben te kennen gegeven, dat, indien de bevolking zich niet rustiger hield, de strengste maatregelen zouden worden genomen. Een ministerraad, onder presidium der groothertogin, volgde op deze bedreiging van Duitsche zijde en het officieele stuk werd opgesteld, om de bevolking het gevaarlijke harer houding onder het oog te brengen.

De bevolking, die er na de proclamatie nog volstrekt niet rustiger op geworden is, vergeet al te zeer, dat de toekomst van Luxemburg afhangt van de grootmachten, die over het lot des lands bij de vredesverhandelingen te beslissen hebben.

Ook de „Germania" maakt zich ongerust over de stemming van het Luxemburgsche volk, hierboven door onzen correspondent geschetst. Het blad schrijft:

Volgens een statistiek van de „Luxemb. Zeit." zijn 8678 Luxemburgers in dienst van het Fransche leger getreden en opgeleid te Bayonne. Op hun reis naar het front werden zij overal in Frankrijk, vooral in Bordeaux, stormachtig toegejuicht.

Luxemburg, het Duitsche land, dat vroeger aan het Duitsche rijk keizers heeft geschonken, zendt een vierde zijner mannelijke bevolking, in staat de wapens te dragen, tegen ons ten oorlog. In het geheim zendt men de jongelingschap des lands naar onzen erfvijand, om in broedermoord lauweren te oogsten en als kanonnenvoer een vreemd ras te dienen. Het is een schande! En ondertusschen beweert de Luxemburgsche regeering, dat ze zoo neutraal is. Indien zij werkelijk neutraal is, had zij zoo iets in alle geval moeten voorkomen. Maar de zelfstandigheid van Luxemburg is als een leeggeblazen ei.

## Engeland.

Lloyd George — de Britsche ammunitie-minister — is in volle actie. En, verzekert een bericht uit Londen, met schitterend succes. Zijn campagne in de nijverheids-centra ontwikkelt zich tot een waren triumftocht, en waar hij met patroons en werklieden–vertegenwoordigers spreekt, om hen aan te sporen tot de ammunitie–fabricage, luidt steeds het antwoord: „Zeg ons wat ge noodig hebt en gij kunt het krijgen."

Onlangs was hij te Bristol, waar hij door de vergadering, waaraan afgevaardigden deelnamen van honderden plaatsen uit het Westen van Engeland, met gejuich werd ontvangen. De minister vestigde er nogmaals de aandacht op, dat zoowel de werklieden als de patroons in het machine–vak dezen oorlog kunnen winnen, en dat zonder de uiterste krachtsinspanning van hun kant een overwinning onmogelijk is.

De werklieden, die dienst genomen hadden, hoe dapper ze ook zijn, zouden meer goeds kunnen verrichten door in de werkplaatsen ammunitie te maken, dan zij zelfs in de loopgraven konden doen.

Er zijn reeds stappen gedaan om de namen van hen, die in verschillende bataljons dienst hadden genomen te verzamelen, maar nu bleek dat er onder de metaalbewerkers mannen waren, die liever wilden vechten dan in de fabrieken werken.

De regeering had daarom eene circulaire verzonden aan de machinefabrikanten, waarin hun verzocht wordt, de namen op te geven van de mannen, die vroeger bij hen hadden gewerkt en Lord Kitchener had instructies gegeven om die mannen op te zoeken en hen te verzoeken weer terug te keeren naar hun werk om oorlogs-munitie te maken.

De toestand is zóó ernstig, dat Lloyd George den raad gaf, de reglementen der vakvereenigingen gedurende den oorlog buiten werking te stellen, teneinde het mogelijk te maken, dat vrouwen konden worden aangesteld voor zulk werk in de ammunitie-fabrieken, hetwelk geen vakkennis vereischt, zooals dat reeds in Frankrijk is geschied. Alle daarbij belemmerende bepalingen moet men laten vervallen. Want, zeide de minister, „wij bestrijden een vijand, die goed gedisciplineerd, goed georganiseerd en voorbereid is en die geleerd heeft, alles ondergeschikt te maken aan de toekomst van zijn land. Zijn de Britten minder vaderlandslievend? Laat het ook al waar zijn, dat Engeland niet tot den oorlog gereed is geweest, wij zijn thans voornemens de schade in te halen.

„Wat ik van u vraag, is: onze arsenalen en onze wagons te vullen met materiaal; daardoor zullen onze troepen in staat worden gesteld door de vijandelijke linies heen te breken. Bij Neuve Chapelle drongen onze mannen door, onder een regen van projectielen: maar daarna konden wij niet voortgaan. Wij willen nu een stortvloed van projectielen uitstorten, die veertig dagen en veertig nachten zal duren. Alleen daardoor zijn de Duitschers in staat geweest, in het oosten van Europa een zoo groot succes te behalen. Dan zult gij de Duitsche veldversterkingen hooren kraken onder het vuur der Engelsche kanonnen en onder de vreugdekreten onzer troepen. De Engelsche infanterie zal dan door de vernielde verschansingen voortrukken naar de overwinning. Op dat uur zullen onze metaalbewerkers weten, dat zij in de werkplaatsen de overwinning hebben bevochten voor de zaak der rechtvaardigheid, die een natie groot maakt."

De vraag is nu maar: hoe snel de aanmaak van ammunitie in zijn werk gaat en of de Germaansche bondgenooten in het Oosten door Russen en Italianen zoolang en op zóó groote schaal zullen kunnen worden beziggehouden, dat zij niet in staat zijn de Engelschen in het Westen op een of ander punt tot een beslissende actie te dwingen vóórdat dezen hun granaat-„gordijnen" gereed hebben. De officieuze Russische berichten luiden op dit punt vrij optimistisch en gewagen daarbij ook van een belanglooze samenwerking tusschen de Entente-mogendheden. Met deze voorstelling klopt geenszins de klacht in de Italiaansche pers over de voor Italië onduldbare wijze, waarop Servië, gebruik makende van de omstandigheden, in Albanië zijn slag poogt te slaan, aan welke klacht dan voor de Serviërs de raad wordt vastgeknoopt hun begeerlijkheid en hun annexatie-lust te bedwingen, daar met hun wenschen betreffende politieke en territoriale uitbreiding langs de Adriatische Zee wel zal rekening gehouden worden na den oorlog. Doch indien de Serviërs nu eens blijven denken — en er in Albanië naar handelen — dat één vogel in de hand beter is dan tien in de lucht? Zal Italië dan het zwaard trekken tegen zijn kleinen medebestrijder van Oostenrijk? Die weer geheel onder Russischen invloed staat....!

## Uit de Ver. Staten.

De houding van Bryan, den afgetreden Amerikaanschen staatssecretaris voor Buitenl. Zaken, vindt in de Ver. Staten over het algemeen slechts een afkeurende beoordeeling. Niet dat iemand op het denkbeeld zou komen hem het recht om af te treden te betwisten, maar algemeen is men van meening dat hij dit niet op een zoo kritiek oogenblik had behooren te doen. In Duitschland zou men nl. op grond van Bryan's aftreden tot de meening kunnen komen, dat er verdeeldheid heerscht in de Vereenigde Staten en uit die meening zou de Duitsche regeering misschien kracht putten tot een antwoord, dat het gevaar voor oorlog eer grooter dan kleiner zou maken.

Volgens een der te Philadelphia verschijnende bladen — „The Ledger" — is Zondag eene officieele bevestiging openbaar gemaakt van het veelvuldig vernomen gerucht, dat de regeering der Vereenigde Staten overweegt alsnog eene protest-nota te zenden betreffende de willekeurige wijze, waarop door Engeland blokkade-maatregelen genomen zijn.

Het is niet bekend of dit protest in de naaste toekomst zal worden ingediend, maar het is waarschijnlijk, dat dit niet het geval zal zijn vóór het antwoord van Duitschland op de nota zal zijn ontvangen. (Aldus is ook werkelijk geschiedt; na ontvangst der Duitsche Nota, zond Amerika een Nota aan Engeland). De toestand is intusschen ernstig genoeg om een overweging van Engeland's gedragslijn wenschelijk te maken.

## Amerika's tweede „Lusitania"-nota.

Waarom de Amerikaansche staatssecretaris voor Buitenl. Zaken Bryan meende te moeten aftreden, schijnt volkomen onverklaarbaar, nu de inhoud van Wilson's tweede „Lusitania"-nota bekend is geworden. Wilde hij den inhoud nóg soberder, den toon nóg tammer? Geen zweem van dreigement in dit stuk, dat één en al zakelijkheid is. De redenen, waarop de regeering te Berlijn zich beroepen heeft om tegenover deze passagiersboot op te treden zooals men weet dat dit geschied is, worden toegeschreven aan — de uitdrukking is zoo voorzichtig mogelijk gekozen — „onjuiste inlichting" de Duitscher Stahl, een reservist, die door de New-Yorksche politie werd gezocht wegens meineed, door hem gepleegd bij het afleggen van de beëedigde verklaring, dat hij kanonnen had gezien op de „Lusitania," is thans in hechtenis genomen).

„De Duitsche regeering", zoo luidt het in de nota, „heeft verklaard, dat de „Lusitania" ongetwijfeld uitgerust was met verdekt opgesteld geschut; dat het schip voor de bediening geoefende bemanning aan boord had, benevens de noodige ammunitie; dat er Canadeesche troepen mee vervoerd werden; dat het schip een lading had, welke volgens de wetten van de Vereenigde Staten niet aan boord van een vaartuig mag zijn, hetwelk óók passagiers vervoert, en dat de „Lusitania" inderdaad als hulpkruiser van de Britsche marine dienst deed. Doch de regeering der Vereenigde Staten is gelukkig in staat over deze aangelegenheden aan Duitschland officieele inlichtingen te verstrekken. Volgens haar plicht als neutrale mogendheid en ingevolge haar nationale wetten was de regeering van de Vereenigde Staten verplicht toe te zien, dat de „Lusitania" niet was bewapend, niet diende als troepentransportschip, geen door de wetten der Vereenigde Staten verboden lading had en dat, indien het schip inderdaad een Britsch oorlogsschip was, het geen uitklaring kreeg als koopvaarder. Dien plicht is de regeering nagekomen en zij gehoorzaamde met nauwgezette waakzaamheid aan de bestaande wettelijke bepalingen door middel van haar officieel aangestelde ambtenaren. Zij is dientengevolge in staat de Duitsche regeering de verzekering te geven dat deze onjuist is ingelicht."

Zal men te Berlijn deze voorstelling als de juiste aanvaarden en dus erkennen, dat de vreeselijke ramp veroorzaakt werd op het gezag van losse praatjes of van een meineedige verklaring?

Of zal men, óók wat de feiten betreft, blijven vasthouden aan zijn eigen lezing en aldus de ontstemdheid der Amerikanen prikkelen tot verbolgenheid?

Welke ook de beweringen van de Duitsche regeering mogen zijn betreffende de lading contrabande of betreffende de ontploffing van die contrabande tengevolge van het torpedoschot — dit alles heeft, volgens de meening der Amerikaansche regeering, niets te maken met de quaestie van de wettigheid der door de Duitsche marine-autoriteiten gevolgde methode bij het in den grond boren van het schip. Alleen feitelijk verzet of weigering om bij te draaien, wanneer hiertoe bevel was gegeven met het doel het schip te doorzoeken, had den commandant van de duikboot eenig recht kunnen geven om zelfs het leven van de opvarenden aan gevaar bloot te stellen.

Dit beginsel, zegt de nota, is in de duidelijke instructies, door de Duitsche admiraliteit den derden Augustus aan haar scheepsbevelhebbers verstrekt, erkend en belichaamd, evenals in de maritieme voorschriften van alle andere naties en waarop ieder reiziger en zeeman het recht heeft te vertrouwen. Handhaving van dit beginsel van menschelijkheid zoowel als van de wet, gegrond op dit beginsel, moet de regeering van de Vereenigde Staten dus eischen.

Vandaar dat de regeering der Ver. Staten vertrouwt, dat de Duitsche regeering rechtvaardigheid en menschelijkheid zal betrachten in alle gevallen, waarin Amerikanen onrecht is gedaan of deze in hun rechten verkort zijn.



# HAVEN-NIEUWS.

## VAN 24 JULI – 7 AUG.

| Schip | Kapitein | Aankomst | van | Vertrek | naar |
|---|---|---|---|---|---|
| *Oranje Nassau* | A R Nijboer | 30 Juli | New-York | 1 Aug. | Amsterdam |
| *Caracas* | G B Terril | 28 „ | La Guayra | 28 Juli | New-York |
| *Merida* | A Johanson | 28 „ | Maracaibo | 29 „ | Maracaibo |
| *Pr d Nederlan.* | J A Egmond | 30 „ | Amsterdam | 31 „ | New York |
| *Zulia* | S S Morris | 31 „ | New York | 31 „ | Maracaibo |
| *Merida* | A Johanson | 1 Aug. | Maracaibo | 2 Aug. | La Guayra |
| *Merida* | A Johanson | 4 „ | La Guayra | 5 „ | Maracaibo |
| *Philadelphia* | H Hichborn | 5 „ | New York | 5 „ | La Guayra |
| *Zulia* | A Morris | 5 „ | Maracaibo | 5 „ | New York |
| *J D S Adolph* | P Thomson | 21 Juli | Tucacas | 27 Juli | Bones (Escocia |
| *Savoia* | G Debarbieri | 31 „ | Genova | 31 „ | Colón |
| *Oranian* | Pophan | 31 „ | Pto Cabello | 31 „ | Colombia |

| Schoeners. | Aankomst | van | Schoeners. | Vertrek | naar. |
|---|---|---|---|---|---|
| *Graciosa V* | 25 Juli | Vela de Coro | *Rita Otilia V* | 24 Juli | Vela de Coro |
| *Rosa Maria H* | 25 „ | Aruba | *Diana V* | 24 „ | Maracaibo |
| *J Blackwood I* | 26 „ | Barbados | *Rosa Maria H* | 26 „ | Aruba |
| *Estrella del mar* | 26 „ | Guanta | *Venecia V* | 26 „ | Maracaibo |
| *Cinco Herman.* | 28 „ | Aruba | *Reinosa V* | 26 „ | Pto Cabello |
| *Maria Leoncita* | 29 „ | Aruba | *Reina V* | 28 „ | Colón |
| *Juan Luis* | 29 „ | Aruba | *John Blackw.* | 28 „ | Barbados |
| *Brion V* | 29 „ | Maracaibo | *Clicia V* | 28 „ | Maracaibo |
| | | | *Estrella d Mar* | 28 „ | Maracaibo |
| | | | *Juan Luis H* | 30 „ | Aruba |
| | | | *Meteor H* | 29 „ | Barbados |
| | | | *Maria Leoncita* | 30 „ | Aruba |
| | | | *Gacela H* | 31 „ | Maracaibo |